

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

CON NGƯỜI CAO QUÍ

Chương 12

Được làm con người rất sung sướng và quý trọng, bởi vì trong tất cả các con; Chỉ có con người là sướng nhất. Con người có trí khôn biết phân định nắng mưa, thiện ác, buồn vui khổ nạn. Mà tất cả các con khác lại không được cái may mắn hơn con người như, con bò, gà, trâu, chó, mèo.v.v. Các con vật đó nó cũng biết lạnh ấm đói no, khổ sở y như con người. Nhưng mà nó đâu có cái điểm phúc hơn con người. Thế nên làm được con người rất là điểm phúc, làm người biết đủ thứ và hưởng đủ thứ trên thế gian này.

Tại sao mà anh nói con người hưởng đủ thứ, biết đủ thứ! Nhưng mà sao tôi không thấy hưởng cái gì hết trơn, toàn là khổ không vậy?.

Hưởng đủ thứ biết đủ thứ nhưng mà mình không biết không hay thành ra cho nên khổ và sanh ra loạn.

Có người hưởng được một thời gian rồi sanh bệnh, rồi chết. Khi gần kề cái chết thì mới cảm nhận con người là quý giá. Mà cái quý đó không biết làm sao mà nói được. Và cũng có một số người linh ứng cao họ sắp sửa ly khai khỏi thế gian, linh hồn họ cảm nhận được con người cao quý và mong mỗi kiếp sau trở lại thành người. Bằng chứng là có nhiều người đã thọ ơn người khác quá nhiều, kiếp này đền đáp không hết mong cho kiếp sau có dịp để đền ơn lại.

Cũng có người cho rằng đời sống là sung sướng, rồi hưởng thụ theo tửu sắc, hưởng theo kiểu mẫu quyền quý, hưởng cho đã cái xác thân. Rồi còn nói sống là phải hưởng cho đã. Rồi phần đông cho rằng quan niệm hưởng thụ thể xác kiểu đó là đúng, rồi đi theo cái tư tưởng tham lam, tham dục mà không hay. Rồi hủy hoại cái thể xác cao quý này.

Xui mà nghe những cái lý luận hưởng thụ theo thể xác như vậy thì chết luôn. Công nhận nó đã thiệt một chút xíu thôi, khi thể xác nó đòi hỏi. Nhưng mà cái đã một chút xíu đó nó lừa mình mà mình không hay là nó lừa.

Lần lần rồi mình thấy mình thèm, mình khoái, mình ghiền. Thèm khoái ghiền là bị lừa.

Mà nhìn lại coi những cái vui thú hưởng thụ về thể xác như trên, liệu có người nào nói tôi sướng đâu. Khi mà sắp sửa thấy được cuộc đời, thân tàn ma dại thì hết hồn liền, lúc đó thì ăn năn thì đã muộn rồi. Mắt thường mình cũng thấy tương lai sẽ bệnh hoạn đọa đày thân xác đau khổ trước khi xuống cõi âm.

Tại sao! Phần đông mấy người sắp lìa trần họ lại có cái linh cảm là con người quý giá, mà những người chưa lìa trần họ không có cái cảm giác như trên hoặc cảm giác rất ít?.

Những người còn sống họ có cảm giác chứ, nhưng mà họ không cần thiết, thành ra họ cũng không biết luôn. Cái người sắp sửa ra đi họ cảm giác linh động nhiều hơn, vì họ không còn có cơ hội chiêm ngưỡng những cái gì quý giá ở trần gian. Nên giờ phúc lâm chung họ luôn lúc nào cũng ao ước tiếp tục trở lại làm người. Bởi vì họ linh cảm được

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

---

lâu lắm ngàn năm sau họ mới cơ hội trở lại kiếp người, sống để được hưởng sung sướng và tiến theo trật tự văn minh của thời đại.

Khi mà cái linh hồn chết đi thì nó buồn thảm lắm, vì đi vào cái thế giới âm.

Cái thế giới này nó lạnh lẽo, buồn tẻ và ảm đạm vô cùng. Cái phần hồn bị tan rã thành ra nó u buồn và lãnh đạm, buồn tủi và thương tiếc cái thế giới của con người.

Phần hồn bị tan rã là một công cuộc vay mượn và trả vay của phần hồn. Ngày trước mình ân hưởng những cái gì vạn linh đóng góp, thì bây giờ phải đền bù lại cho vạn linh. Nên bắt buộc phải phân ly.

Phân ly là phải hồi tụ lại trong tương lai sau này.

Cũng có một vài trường hợp những người sắp sửa ra đi, họ thấy được những cõi huyền vi cao quý của kiếp người và nói ra những điều cơ mật, cao siêu huyền diệu ở bên trên mà thân nhân có người có thể cảm nhận ngay những lời nhắn nhủ đó. Mình hay gọi đó là những lời di ngôn. Nhưng phần đông cái tiết lộ những người ra đi đó họ không đủ thì giờ mà phân tích đầy đủ.

Và cũng có nhiều trường hợp người ra đi họ nhắn nhủ lại những điều cao quý cho người thân. Nhưng mà người nghe họ cũng không đủ cảm nhận được lời di ngôn quý báu đó. Bởi vì hiện tại người sống, người nghe đó, họ đã có sẵn cái sống hiện thời nên họ không mán, hoặc là có mán là chỉ một giây xúc động nào đó thôi thì họ quên rất mau.

Bởi vì, cái nghiệp trần họ đang gánh và đang lo. Rồi tới cái lúc chính họ là giai chánh sắp sửa ra đi thì họ có cái cảm giác thật sự. Là đang mất đi cái gì quý giá nhất của con người và cứ thế người này nối tiếp người kia, ra đi trong sự tiếc nhớ cái hằng hữu đẹp để sống trong ta là kiếp người.

Bởi vì, một lần ra đi như vậy có thể họ sẽ vĩnh viễn không còn trở lại thế gian. Tùy theo nghiệp quả mà họ đã gây ra và họ sẽ không còn biết mình sẽ đi về đâu. Kêu bằng ngàn thu vĩnh biệt.

Chỉ có những bậc thánh nhân, chân tu, họ tiết lộ ra đầy đủ như là. Đức Phật Thích Ca và những vị tổ sư đã truyền lại mà sách sử còn ghi. Rồi sau này mình hay tìm kiếm nghiên cứu coi họ đã để lại những gì như là. Kinh kệ, sấm truyền khảo cổ .v.v.

Nhiều người ở trên thế gian này được thông minh, sung sướng, giàu sang, quyền quý, mà họ vẫn cũng không biết con người quý giá.

Tại mình tìm ra được tiền, được vật chất mình tưởng cái đó là quý. Mai một này mình bệnh mình chết thì cái vật chất vô tri đó nó đâu có quý hơn con người.

Chứ mình tìm được ra mình là ai thì mình quý con người vô song.

Vì Thượng Đế đã ân ban cho con người là một kho tàng vô tận đó là khối óc.

Thượng Đế sanh ra loài người có một khối óc cần để biết.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Có hai cái biết, một cái biết hạn hữu và một cái biết vĩnh cửu.

- Cái biết hạn hữu ở hiện tại như là mình có tiền tài, địa vị, vật chất mình chỉ được ưu đãi ở hiện tại thôi. Mà tương lai phần hồn mình sau khi chết mình sẽ không biết nó có được sung sướng như hiện tại không. Cái biết như vậy là không có hoàn toàn là biết. Nên vẫn còn trong luân hồi nghiệp quả như thường.
- Còn cái biết thứ hai, là cái hiểu biết và thấy cái phần hồn của mình, sau khi lìa khỏi xác sẽ bước sang cái cõi khác thanh nhẹ hơn cõi trần. Nơi đó mọi người hay nhắc đến hoặc các tôn giáo thường ca tụng Niết Bàn hay là Thiên Đàng. Cái biết như vậy mới cảm nhận được con người cao quý, là quý giá như trăn ai, sung sướng ân hưởng những cái gì Trời Phật ban cho mà tu thân luyện tánh để thoát kiếp làm người. Làm được con người rất quý, vì có cơ hội, học hỏi tiến hóa đi lên thành Thánh, Tiên, Phật, để hưởng những cái gì đẹp đẽ và vĩnh cửu ở tương lai.

Ở đời mà mình thấy cái bông hồng, bông cúc, bông mai, nở rất đẹp với thiên nhiên, đâu có ai mà chê cái bông đó xấu đâu. Họ cài lên đầu, họ gắn trên áo, họ chưng thờ trên bàn. Và ở đời mình cũng thấy chiếc xe huê kỳ, nó lộng lẫy đường nào, đẹp đẽ là bao, ai mà không thích. Mà ở đời mà mình thấy được mình nữa thì nó đẹp vô song.

CON NGƯỜI CAO QUÍ

*Con người cấu trúc siêu nhiên
Siêu nhiên chuyển biến hóa sanh kiếp người
Kiếp người hưởng nắng hưởng mưa
Hưởng thanh khí điển hưởng tình Trời ban*

*Trời ban sắc đẹp thiên nhiên
Thiên nhiên sẵn có sắc màu hồn nhiên
Hồn nhiên tự tại vẫn yên
Yên vui thanh thản tâm hồn thanh cao*

*Thanh cao trong gốc đạo đời
Đạo đời vẫn đẹp vẫn xoay thế tình
Thế tình trong trắng trong đen
Trong đen trong trắng trong ngoài có ta*

*Có ta có Đất có Trời
Trời cho ta có trí khôn loài người
Loài người cao quý đẹp xinh
Đẹp xinh xinh đẹp hương hoa của hồn*

*Hồn ta ánh sáng trên cao
Thanh quang phân chiết nhỏ ra thành người
Thành người cao cả lắm thay
Là con Thượng Đế xuống trần vui tu*

Kính bái

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Lê Thành Lợi